

KRISANN KONTAXIS: Μεγαλώνοντας έναν σπουδαίο καλλιτέχνη με βαριά επιληψία.

Ο Nicholas Kontaxis είχε την πρώτη κρίση επιληψίας όταν ήταν 14 μηνών. Από τότε ακολούθησαν χιλιάδες ακόμα, εξαιρετικής σοβαρότητας, που του στέρπησαν την ομιλία. Κανείς δεν φανταζόταν τότε ότι το παιδί αυτό θα εξελισσόταν σε έναν σπουδαίο καλλιτέχνη. Η μητέρα του, Krisann Kontaxis, μίλησε εκ μέρους του στο OW.

Τη στιγμή που ένα μωρό διαγιγνώσκεται με μη χειρουργήσιμο όγκο βαθιά στον εγκέφαλο, ο οποίος προκαλεί αλλεπάλληλες και πολύ σοβαρές κρίσεις επιληψίας, η ζωή όλης της οικογένειας έρχεται άνω-κάτω και το τελευταίο που μπορείς να σκεφτείς είναι ότι το παιδί αυτό θα βρει μια μέρα την κλίση του και θα εξελιχθεί σε έναν σπουδαίο, χαρισματικό καλλιτέχνη. Ο λόγος για τον 29χρονο Νικόλα Κονταξή (ή Nicholas Kontaxis, καθότι Ελληνο-Αμερικανός), το καλλιτεχνικό έργο του οποίου εντυπωσιάζει τα τελευταία χρόνια κοινό και κριτικούς, με ορισμένους από τους πίνακές του να βρίσκονται στις ιδιωτικές συλλογές διασήμων όπως η Adele, ο Roger Federer, αλλά και η Adidas.

Οι εκθέσεις του στο Λος Άντζελες και το Λονδίνο έγιναν sold out σε λίγες μόνο ημέρες, ενώ η τελευταία του έκθεση «Catch Me» στο Μουσείο Γουλανδρή, τον Μάρτιο του 2025, έλαβε διθυραμβικές κριτικές. Ο Νικόλας έχει περιληφθεί στη λίστα Forbes 30 Under 30 και παρά τις σοβαρές σωματικές και αναπτυξιακές δυσκολίες λόγω της επιληψίας, έχει μετατρέψει την τέχνη στην προσωπική του γλώσσα, στο μοναδικό εργαλείο έκφρασης που μαρτυρά ότι μέσα του κρύβεται ένας μεγάλος, πολύχρωμος και ανθεκτικός κόσμος.

Τον μοναδικό αυτόν καλλιτέχνη εκπροσωπεί η μητέρα του, Krisann Kontaxis, με την οποία είχα την ευκαιρία να συνομιλήσω με αφορμή τη συμμετοχή της στο 19ο Πανελλήνιο Συνέδριο Επιληψίας, που θα πραγματοποιηθεί στις 25-28 Σεπτεμβρίου 2025 στο Ηράκλειο Κρήτης (διοργάνωση Myrtaly Congress). Τη ρώτησα πώς άλλαξε τη ζωή της οικογένειας η διάγνωση της επιληψίας αλλά η ανακάλυψη του καταπληκτικού ταλέντου του Νικόλα, όπως και ποιο μήνυμα θέλει να στείλει στους γονείς που μεγαλώνουν ένα νευροδιαφορετικό παιδί.

- Ποια ήταν τα πρώτα σημάδια ότι κάτι δεν πήγαινε καλά με την εγκεφαλική δραστηριότητα του Νικόλα; Πώς ήταν η εγκυμοσύνη σας και οι πρώτοι μήνες της ζωής του;

Η εγκυμοσύνη μου, η γέννησή του και οι πρώτοι μήνες ήταν υπέροχα φυσιολογικοί, χαρούμενοι και χωρίς καμία ασθένεια. Η πρώτη κρίση συνέβη ενώ τον κρατούσα στην αγκαλιά μου στην εκκλησία. Ο σύζυγός μου, γιατρός επειγόντων περιστατικών, σκέφτηκε ότι μπορεί να ήταν πυρετικός σπασμός και είπε ότι αν συνέβαινε ξανά, θα έπρεπε να πάμε στα επείγοντα. Όταν συνέβη ξανά, την επόμενη κιόλας μέρα, πήγαμε κατευθείαν στο Νοσοκομείο Παιδών της Βοστώνης.

Εκεί ένα ηλεκτροεγκεφαλογράφημα αποκάλυψε σοβαρή μη φυσιολογική ηλεκτρική δραστηριότητα και περαιτέρω απεικονίσεις έδειξαν έναν όγκο στον εγκέφαλο βαθιά στο κέντρο των βασικών γαγγλίων. Αυτή η στιγμή σηματοδότησε την αρχή του μεγάλου ταξιδιού μας με την επιληψία.

- Ποια ήταν η αρχική σας αντίδραση;

Τα συμπτώματά του κλιμακώθηκαν γρήγορα, με πολλαπλές κρίσεις καθημερινά, άλλες σύντομες, άλλες πιο περίπλοκες. Ως μητέρα, η πρώτη μου αντίδραση ήταν σοκ και θλίψη, αλλά σχεδόν αμέσως μετατράπηκε σε μια σφοδρή απόφαση να βρω μια θεραπεία. Πέρασαν μέρες προσπαθώντας να βρω γιατρούς, απαντήσεις και ειδικούς – ένιωθα να δίνω έναν συνεχή αγώνα δρόμου ενάντια στον χρόνο.

Οι συχνές κρίσεις του, εν τω μεταξύ, επηρέαζαν τα πάντα: τον ύπνο, τη γλώσσα, την ενέργεια, το σχολείο, τις φίλιες. Αρχίζεις να μετράς τη ζωή σε προγράμματα φαρμάκων και ηλεκτροεγκεφαλογραφήματα, ενώ ταυτόχρονα παλεύεις να διατηρήσεις ένα κομμάτι της παιδικής ηλικίας.

- Πώς άλλαξε η ζωή σας μετά τη διάγνωση; Ποιες αποφάσεις πήρατε ως οικογένεια για το μέλλον του και πότε άρχισε ο Νίκολας να σχεδιάζει;

Με την πάροδο του χρόνου, καταλάβαμε ότι ο μη χειρουργήσιμος όγκος που προκαλούσε τις κρίσεις του Νικόλα δεν μπορεί να αλλάξει και ότι, χρόνο με τον χρόνο, αυτό θα έχει το τίμημά του.

Δοκιμάσαμε κάθε διαθέσιμο θεραπευτικό δρόμο, παρ' όλ' αυτά οι κρίσεις συνεχίζονταν. Όταν εξαντλήθηκαν όλες οι δυνατότητες, έπρεπε να μάθουμε να

ζούμε εντός αυτών των ορίων, όχι εναντίον τους. Σταματήσαμε, λοιπόν, να ψάχνουμε για τη θεραπεία που νομίζαμε ότι θέλαμε και ανοιχτήκαμε στη θεραπεία που ήθελε ο Θεός για εμάς. **Εκείνη τη στιγμή της αποδοχής, η τέχνη αναδύθηκε ως μια γειωτική δύναμη – κάτι σταθερό εκεί που τόσα άλλα ήταν ασταθή.**

Η επιληψία από τη φύση της μπορεί να απομονώσει. Τις κρίσεις πολύ συχνά τις περιβάλλει ένα στίγμα που ωθεί τους ανθρώπους στο περιθώριο. Ο καμβάς, ωστόσο, ποτέ δεν τον έσπρωξε μακριά. Δεν τρόμαξε, δεν υποχώρησε, δεν γύρισε με αποστροφή. Απλώς έμεινε ανοιχτός – πάντα περιμένοντας, πάντα σταθερός.

Η καλλιτεχνική του πρακτική ακολουθεί τον Νικόλα σε όλες τις καταστάσεις του: Οι κρίσεις, η αδυναμία, η κόπωση, όλα αυτά καθορίζουν τις επόμενες κινήσεις του, όμως μέσα σε αυτά ο καμβάς τον περιβάλλει με σταθερότητα και δυνατότητα. **Ο Νικόλας δεν μπορεί να αλλάξει αυτό που η επιληψία του έχει αφαιρέσει, ούτε την πάντα παρούσα αβεβαιότητα που φέρνουν οι κρίσεις. Αλλά μπορεί να αλλάξει τον καμβά.** Και αυτό αρχίζει να αλλάζει τα πάντα.

– Πότε άρχισε να αφιερώνει περισσότερο χρόνο στη ζωγραφική;

Άρχισε να αφιερώνει μεγάλο μέρος του χρόνου του ζωγραφίζοντας ως έφηβος και γρήγορα έγινε σαφές ότι αυτή ήταν η λατρεία του. Ξεκίνησε με μερικές ώρες και σύντομα έγινε ο καθημερινός του ρυθμός.

- Ποια ήταν η ανταπόκριση στην τέχνη του από τους γύρω του;

Από την αρχή οι πίνακές του προσέλκυαν το κοινό. Οι εκθέσεις του συγκεντρώνουν πλήθος κόσμου και υπάρχει απίστευτη δυναμική για το έργο του.

- Τι σήμαινε για τον Νικόλα το να εκθέτει δημόσια το έργο του και πώς ήταν αυτές οι εμπειρίες;

Η έκθεση των ζωγραφικών του έργων ήταν μεταμορφωτική. Και οι τέσσερις παππούδες υπήρξαν μετανάστες στην Αμερική από την Ελλάδα και η επιστροφή του εκεί για την πρόσφατη έκθεσή του στην Αθήνα, στο απίστευτο Μουσείο Γουλανδρή, είχε ιδιαίτερη σημασία για όλους μας. **Αυτή η έκθεση δεν ήταν μόνο ένα καλλιτεχνικό ορόσημο, αλλά και μια πλατφόρμα για πλήρη ένταξη και**

προσβασιμότητα – καλωσορίζοντας ανθρώπους όλων των ηλικιών και ικανοτήτων στον κόσμο του.

Εκείνη τη στιγμή, η απομόνωση της επιληψίας έδωσε τη θέση της σε μια ευρύτερη αγκαλιά, υπενθυμίζοντάς του ότι η πρακτική του μπορούσε να δημιουργήσει ένωση, όχι απόσταση. Είναι όμορφο να γνωρίζουμε ότι οι πίνακες του Νικόλα, σχηματισμένοι ήσυχα και με πίστη μέσα από τις δυσκολίες του, μπορούν να αγγίξουν μια άλλη ψυχή – να τον συνδέσουν με τον θεατή στα κρυμμένα βάρη που και οι δύο κουβαλούν, υπενθυμίζοντάς σε όλους ότι η αλλαγή δεν έρχεται πάντα μέσα από αυτά που υποφέρουμε, αλλά με το πώς αποδεχόμαστε τα βάσανά μας.

- Ποιο ρόλο έχει παίξει η πίστη ή η πνευματικότητα στο ταξίδι του Νικόλα;

Η ορθόδοξη πίστη του Νικόλα ήταν η σανίδα σωτηρίας που κάνει τα πάντα δυνατά. Οι όμορφες αγιογραφίες της Εκκλησίας τον είχαν εμπνεύσει από τα πιο μικρά χρόνια του. Τα ιερά μυστήρια τον τροφοδοτούν και τον ενδυναμώνουν, ξεπερνώντας όλα τα άλλα φάρμακα.

- Ποιο μήνυμα θα δίνετε σε άλλους γονείς που ζουν μια παρόμοια κατάσταση;

Θα τους έλεγα ότι η δυσκολία δεν χρειάζεται να είναι το τέλος των πάντων. Η ασθένεια, οι δυσκολίες και ο καθημερινός αγώνας θα σταθούν εμπόδιο, αλλά δεν χρειάζεται να μπλοκάρουν εντελώς το μονοπάτι. **Η χαρά και η δυσκολία μπορούν να συνυπάρχουν δίπλα-δίπλα, και η ομορφιά της ζωής μπορεί ακόμα να βιωθεί.**

Η δυσκολία μπορεί να γίνει κάτι στο οποίο πρέπει να περπατάμε δίπλα, αντί να είναι ένας εχθρός στον οποίο πρέπει διαρκώς να αντιστεκόμαστε.